
Konferencja w sprawie konserwacji łodzi z X wieku.

Ochrona Zabytków 14/1-2 (52-53), 127

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ków rozpoczął w styczniu br. instruowanie terenowej służby konserwatorskiej w zakresie sposobów i form realizowania postanowień Uchwały.

Wstępne informacje o realizacji postanowień Uchwały, zebrane w pierwszym kwartale br., dowodzą celowości wydania Uchwały i słuszności wyboru jej formy prawno-ekonomicznej. Coraz więcej instytucji jest zainteresowanych w przejmowaniu obiektów z zapewnioną pomocą kredytów konserwatorskich przy ich odbudowie.

W bieżącym roku na terenie siedmiu tylko województw będzie można przekazać do remontu i odbudowy na koszt użytkownika z pomocą finansową ze strony konserwatorskiej około 25 nieużytkowanych obiektów zabytkowych. Wielokrotnie rozpoczęciem pertraktacji z Wojewódzkimi Konserwatorami Zabytków wychodziło z inicjatywy instytucji, którym znana była Uchwała Rady Ministrów; można przykładowo wymienić szereg najciekawszych obiektów, będących przedmiotem pertraktacji: pałace w Sicinach (woj. wrocławskie), w Bielawie (woj. wrocławskie), w Kurozwałkach (woj. kieleckie), w Grabkach Dużych (woj. kieleckie), w Lipkowie (woj. olsztyńskie), w Rybokartach (woj. szczecińskie), ratusz w Nowym Warpnie (woj. szczecińskie), dawna fundacja Potockich w Braniewie (woj. olsztyńskie) i zamek w Węgorzewie (woj. olsztyńskie). Pertraktacje dotyczą przeznaczenia użytkowego tych i szeregu innych obiektów na szkoły, siedziby władz i różnych instytucji czy organizacji, ośrodki kulturalne i wypoczynkowe, mieszkania itd.

ZJAZDY, KONFERENCJE I POSIEDZENIA

Konferencja w sprawie konserwacji łodzi z X wieku

Dnia 17 stycznia 1961 r. odbyła się w Muzeum Archeologicznym w Poznaniu konferencja w sprawie konserwacji łodzi drewnianej z X w., wydobyczej w sierpniu ub. r. z dna jeziora Lednickiego przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków mgr J. Łomnickiego i zespół pletwonurków PTTK. Zadaniem konferencji było omówienie i zatwierdzenie metod konserwacji zabytku, opracowanych przez zespół pracowników Muzeum Archeologicznego i Zakładu Technologii Drewna w Poznaniu. Omówiono pierwszy etap konserwacji zabytku, który polegał na zabezpieczeniu go przed działaniem mikroorganizmów, owadów i ewentualnością zagryzienia. Drugi etap konserwacji, według przedstawionej propozycji, polegał na nasyceniu drewna roztworem alumu glinowo-potasowego; wprowadzenie tej substancji na miejsce wody, wypełniającej tkanki drewna, ma zapobiec zniekształceniom, pęknięciom i w rezultacie zniszczeniu łodzi, które groziłoby przy wyschnięciu drewna. Kilkuosetletnie przebywanie obiektu pod wodą w znacznym stopniu pozbawiło jego materiał właściwości normalnego drewna. Rozpoznanie obecnego stanu zabytku podyktowało konieczność przyspieszenia procesu konserwacji. W tym celu postanowiono przy nasyceniu drewna roztworem zastosować metodę elektropetryfikacji, wielokrotnie wypróbowaną przez prof. Cebertowicza, co zdaniem uczestników konferencji daje przy obecnym stanie badań maksimum gwarancji powodzenia. W konferencji udział wzięli: doc. dr B. Kostrzewski — przewodniczący, prof. dr R. Cebertowicz, prof. dr Perkitny, kierownik Zakładu Technologii Drewna w Poznaniu mgr inż. Tarociński i inni.

Komitet Organizacyjny Konferencji w sprawie konserwacji metalu

Dnia 8 marca 1961 r. odbyło się w Katedrze Chemii Stosowanej Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu posiedzenie Komitetu Organizacyjnego Konferencji w sprawie konserwacji zabytków metalowych. Celem tej konferencji, która odbędzie się jesienią 1962 r., będzie podsumowanie i krytyczna ocena prac konserwatorskich nad zabytkami metalowymi oraz zainicjowanie długofalowych badań w tym zakresie w oparciu o możliwie szeroką platformę współpracy między poszczególnymi zainteresowanymi instytucjami. Na posiedzeniu Komitetu przedyskutowano proponowaną tematykę konferencji, zadanie wstępnej ankiety oraz założenia organizacyjne; w zebraniu udział wzięli: doc. dr K. Malinowski — Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego, oraz jego członkowie: prof. B. Marconi, prof. dr M. Kranz, prof. dr A. Lewandowski, prof. dr F. Tychowski, prof. dr W. Wójcik, dr St. Szymański, mgr J. Lehmann i mgr H. Kondziela.